

Ynev éghajlata

FÖLDRAJZ

Az alábbiak amolyan vázlatként szolgálnak az ynevi régiók széljárásnak, csapadékmegoszlásának és hőmérsékletének föltérképezéséhez, amiből aztán következtetni lehet a növénytakaróra és a mezőgazdasági kultúrára.

1.1. Alapvető tényezők

Az időjárás periodicitásának fő okai:

- a Satralis tengelydőlése miatt a bolygót érő napsugárzás beesési szögének éves ciklusú váltakozása,
- a tengerek és a szárazföldek hőmegetartó képességének különbsége,
- a tengelyforgás következtében fellépő Coriolis-erő, amely az atmoszférát is mozgásba hozza,
- valamint mágikus behatások.

1.2. Egy év Yneven

A Satralis tengelydőlése a Földénél kisebb, mindössze 17° . Ennek köszönhetően a mérsékelt égöv a trópusi és sarki övezetek rovására szélesebb; az éves hőmérséklet-ingadozás kisebb a megszokottnál.

A déli félteke telén (a pyarroni újesztendő körüli időszakban) a bolygót érő napsugárzás java része az északi félgömbre jut, a Nap a Lámpástérítő menti területeket világítja meg merőlegesen. A kisebb beeső napsugárzás miatt a szárazföld fölött relatív magas nyomású zóna alakul ki, mivel a tenger még mindig több hőt ad le, így afelett erősebb a föláramlás. Az óceáni ciklonövezetek így is veszítenek erejükből, és észak felé tolnak. Mivel a szárazföld felé – a peremterületektől eltekintve – alig irányul légáramlás, a tél szinte mindenütt szárazabb, mint a nyár.

Északon eközben a Nap hője erős feláramlást okoz. A hűvösebb tengerek felől erős, páradús szelek indulnak meg, amelyek bőséges esőt hoznak a szárazföldi területekre is. Ez alól csak a kontinens legbelső részei és a hegyek szélárnyékában megbújó medencék jelentenek kivételt. Az erősebb légmozgások gyakoribb viharokkal járnak.

Fél évvel később, amikor a Délvidéken nyár van, míg Északföldén tél, ezzel éppen ellentétes folyamatok zajlanak le.

1.3. Az egyes régiók sajátosságai

Beriquel

A hatalmas sziget éghajlata viszonylag enyhe, noha területének bő fele az északi sarkkörön túl fekszik, és környező szigetei egészen a 83. szélességi fokig elnyúlnak. Ez egy erőteljes tengeri melegáramlásnak köszönhető, amelyet az Ynev nyugati partjai mentén hajózók Örök Folyamnak neveznek. A délnyugatról, Calowyn partjai felől a Mer'Daray-tenger felé haladó áramlat sodrát annak idején a kyr honfoglalók is meglovagolták.

Az Északi-sark körül sodródó tengeri jég nyaranta felszakadozik, és megközelíthetővé teszi Beriquelt, noha körülhajózni még ekkor is istenkísértés. Az örökké csapadékos déli partvidéken a nyár még nappal is csupán 5-15°C-os, a téli középhőmérséklet pedig tartósan fagypont alatt marad. Itt csak nyír- és fenyőerdők élnek meg, a tél beköszöntével pedig több láb vastagságú hótakaró fedi be a tájat – előfordulhat, hogy hetekig folyamatosan havazik. A széljárás jellemzően nyugati.

A sziget belső, magasabban fekvő vidékeit részben jégtakaró, részben tundra borítja, a talaj mélyebb rétegei örökké fagyottak. A nyolc-kilenc hónapig tartó tél idején -30- -20°C-os hideg uralkodik, és az éjféle napban sütkérező nyár idején sem emelkedik 0+10°C fölé a hőmérséklet. A hóhatár a déli területeken 8-1200 láb magasan van, míg északon eléri a tengerszintet.

Az elzárt Larredan-völgyben teljesen más a klíma és a növényzet: a környező hegységek védelmének és a helyi mágikus adottságoknak köszönhetően az alföldön lombos, a hegyoldalon tűlevelű erdők díszlenek. A tél azonban itt is hosszú és bőséges havazással jár.

Fenyvesföld

Az Ynev északnyugati részét borító tajgaövezetben szintén érvényesül az Örök Folyam hatása; a nyugati-északnyugati területeken az éghajlat sokszor enyhébb, mint kelet felé. A széljárás egész évben jellemzően nyugati, míg a szárazföld belseje felé haladva nyáron inkább nyugatról, télen viszont hol észak-északnyugatról, hol délről fúj a szél. A hőmérséklet nyáron 15-20°C, míg télen -20- -10°C jellemző. A csapadék a nyugati

partokon igen bőséges és egyenletes eloszlású, míg a szárazföld belsejében nyári esők formájában éri el a maximumát.

A nyugati parton fekvő Himano-sivatag kopárságáért nem az esők hiánya okolható, hanem az aquir-elf háborúk pusztításai.

Sirenar és a Riegoy-öböl melléke

E vidékről úgy tartják, hogy csupán két évszakot ismer: a tavaszt és az őszt. A lombhullató és babérerdővel borított, enyhe éghajlatú területen egész évben gyakoriak az esőzések. A magasabb hegyeket és a Riegoy-öböl bejáratát leszámítva ritka a havazás. A hőmérséklet nyáron nappal 16-23, éjszaka 10-20°C, télen nappal 2-7, éjjel -5-+5°C. A szél a Doardon-hegység árnyékában rendszerint észak- vagy délnyugat, míg Sirenarban szinte mindig nyugat felől fúj.

Kermir-puszták

Ezt a kontinentális éghajlatú vidéket már ritkábban érik el a nyugatról érkező esőfelhők, amelyek még a Doardon-hegységben lerakják terhüket. Így a tájat jórészt füves pusztaság borítja. A széljárás télen északnyugati, míg nyáron a Quiron-tenger felől fújó délkeleti monszunszelek is elérik a sztyeppét. A viszonylag kevés csapadék java része ilyenkor hullik le. Nyáron – a pyarroni újév körüli időszakban – nappal 18-24°C a középhőmérséklet; gyakori a kánikula, amelyet főként a Fendor-tenger mellékén enyhítenek hirtelen támadt zivatarok. Nem ritkák a tornádók; ezek némelyike szabályosan visszavisszatérő vendég – a helybeliek káoszkori átkoknak tulajdonítják őket. A pusztá felett télen magas nyomású zónák alakulnak ki, így viszonylag kevés hó esik; a jeges szelek akadálytalanul hordják a port, amely a távoli Toronban is vörösre színezi a földet. A hőmérséklet ilyenkor -10- -2°C.

Quironeia

A földrész legnagyobb beltengere nagy vízfelületével az éghajlatot is átformálja maga körül. Télen a Kermir-puszták felől áramló nyugati-északnyugati szeleknek a tenger fölött

gyűjtött nedvességéből Abasziszt és a déli partvidéket öntöző esők keletkeznek. Nyáron ellentétes a szélirány: a délkeleti szelek szárazságot okoznak délen, míg Toront bőséges csapadékkal látják el. Bár a Sinemos-szoros vidékén hasonló a szélirány, de a csapadék eloszlása sokkal egyenletesebb. Toronban nyáron 20-25°C a középhőmérséklet, míg télen -1-+4°C. Itt a havazás is gyakori, bár ritkán bőséges, míg Abasziszban szinte sohasem fagy: a tél esős és hűvös (5-12°C), a nyár aszályos és forró (23-28°C).

Ediomad keleti és északi lejtői több esőt kapnak, mint a Vinisila-síkság felé forduló területek. A csapadék időbeli eloszlása egyenletes, a hőmérséklet kellemes: a tél enyhe, a nyár mérsékelt meleg.

Északi Szövetség

E változatos régióban a Mer'Daray-tenger, a Kermir-puszták és a Quiron-tenger hatása egyaránt érezhető, persze területenként eltérő mértékben. Tarin, Gianag és Eren éghajlata kontinentális, a Traidlanon túl fekvő Fenyvesföldre emlékeztet: a nyár hűvös (15-19°C) és nedves, a tél hideg (-10- -3°C). Télen gyakran hetekig tartó köd üli meg Gianag völgyeit. A szelek iránya változó, a helyi domborzat függvényében nyugat-északnyugati, vagy délnyugati. Az alföldeket fenyvesek és bükkerdők borítják, az 1800-2000 lábnál magasabb hegyeket örök hó fedi.

A lomberdők borította Haonwell, Erigow és Ilanor éghajlatát erősebben formálja a Mer'Daray-tenger közelsége. A telek enyhébbek (0-3°C), a nyarak éppolyan hűvösek (15-20°C), és jóval több a csapadék. A szél általában északnyugati irányú, de a tengerpart mentén főleg tavasszal és ősszel előfordulnak hideg északi betörések: ilyenkor néhány óra alatt fagypontra eshet a hőmérséklet. Télen gyakoriak a száraz déli-délnyugati szelek.

A ligetes, nyílt mezőkkel tarkított Dél-Erigow és a Dwyll Unió sok

szempontból a Kermir-puszták folytatásának tekinthető, annak szélsőségei nélkül: mérsékelt kontinentális éghajlat, hideg (-3-+1°C) tél és közepesen meleg (18-24°C), esős nyár jellemzi.

Ami Tiadlant illeti, a viszonylag elzárt Howamedence fölött ütköznek az északi-északnyugati szelek a délkeleti monszonnal: télen az előbbi hatása érvényesül, míg nyáron egyértelműen az utóbbié. Emiatt Dél-Tiadlan lényegesen csapadékosabb: az eső túlnyomó része nyáron és kora ősszel hullik le, vad viharok kíséretében, míg télen inkább a csendes esők jellemzőek. A Howamedencét környező hegyekben egész évben bőséges a csapadék, akár hó, akár eső formájában. A medence északi részén a tél hideg (-2-+2°C), a nyár hűvös (16-20°C), míg a déli tengerparton enyhe és kiegyensúlyozott a klíma: télen 3-8°C, nyáron 20-24°C van.

Niare

A magas hegyekkel körülzárt, lefolyástalan medence adottságai eredetileg nagyon mostohák lehetnek: csapadék csak a Jindao-tenger felé nyitottabb, alig 2-3000 m magas hegyeken átjutó nyári monszunszelekkel érkezhettek; észak és nyugat felől a Sien-Taiwa és a Yian-Yiel vonulata ezt megakadályozta. A téli hőmérséklet akár -30-40 °C-ra is zuhanhatott, míg nyáron 20-30 °C volt. A kevéske csapadék java része is ekkor hullott, télen a szél ellenkező irányból, a szárazföld felől fújva porfellegekkel terítette be a vidéket. Nem meglepő, hogy a kyrek előtt egyetlen faj vagy civilizáció sem mutatott különösebb érdeklődést a terület iránt.

A befelé tartó természetes vízfolyások a havasok olvadáskából táplálóztak, és jórészt elpárologtak, mielőtt elérték volna a Közép tengerét. Ez az első korokban szikes mocsarakkal és kiszáradt agyagmezőkkel övezett, félsós vagy sós vízű tó lehetett.

A növényzet a medence jó részén a mérsékelt övi (fél)sivatagoknak megfelelően kevéske tuskés bozótból és fűfélékből állt, a folyókat nyárfaligetek kísérték.

Niare északnyugati sarkában ma is így van ez; másutt azonban az ország-gép működésének köszönhetően megváltozott az éghajlat. Jórészt függetlenné vált a földrész szélrendszereitől: az egykor mesterségesen bejuttatott vízből képződött csapadék elpárologva ismét itt csapódik le. A közel zárt légköri rendszerben a Coriolis-erő miatt

stabil, önfenntartó ciklon alakult ki, melynek szeme általában a Közép tengere fölé esik. A levegő e középpont körül az óramutató járásával egyező irányban mozog. A beltenger a hajdaninál ötször nagyobb területet foglal el, víze ma már édesnek mondható. Az ország déli-délkeleti részét lomboserdők borítják, míg a medence középső tájain ligetes sztyeppe az uralkodó növénytakaró.

A Sinemos-tenger melléke, Enoszuke és a barbár földek

A Keleti-óceán mentén a nedves nyári és a száraz téli monszun ciklusa határozza meg az éghajlatot. Bár hatása az észak felől érkező sarki tengeráramlatok miatt gyengébb, mint délvidéki párjáié, nyaranta így is özvívízszerű esőzésekkel öntözi a keleti partokat és a Quiron-tenger bejáratát. Ilyenkor a középhőmérséklet Enoszukén 20-26°C, a ramagarok földjén 22-28°C. A tél hűvös (3-8°C illetve 6-12°C) és száraz. A barbárok földjének Quiron-tenger felé néző területein tehát télen, míg az óceánra nyíló területein nyáron hull a csapadék java része.

Nament-sivatag

A száraz, de nem teljesen kopár pusztaságot a nyári monszun élteti, amikor egy-egy vihar eljut idáig. Ilyenkor habzó ár rohan le a Sabbaris-hegység vízmosásaiban, és kiterjedt tavak képződnek a lapályon. A rövid esős évszakot felváltó hosszú aszály alatt aztán sómezőkké száradnak az időszakos tavak, és eltűnik a színpompás virágszőnyeg. A Nament-sivatagban évszaktól függetlenül nagy a hőingás: a nappalok 30-40°C-os hőségét és az éjjeli fagyokat csak a helyi nomád törzsek viselik el. Az esős évszakban keleti, máskülönben észak-északnyugati az uralkodó szélirány.

Kwyn Lior-alföld

A forró szavannavidéken telente (a száraz évszakban) észak felől, míg a nyári esők idején dél-délnyugat felől fúj a szél. Délnyugatról keleti irányba, a Nament-sivatag felé csökken a csapadékos hónapok száma, és a növénytakaró is mind ritkásabbá válik. A hőmérséklet azonban szinte állandó: az esős évszakban 26-33°C, míg a száraz periódusban 23-28°C.

Anúria és a Vinisila-síkság

Anúria felföldje hatalmas mennyiségű csapadékot kap a Nyugati-óceánról felszálló tengeri szelek révén. Ennek csúcspontja a téli-tavaszi hónapokra esik – ilyenkor áradnak a fennsíkról lefutó vizek, köztük a Terin folyam is. A fennsíkot gyakran takarják felhők az alföld felől, így csak sejthető, hogy a magasban mostoha éghajlat uralkodik.

Anúria tömbje elfogja az esők java részét a keletebbre fekvő Vinisila-síkság elöl, így ott kelet felé haladva nő a csapadék mennyisége. Ez főleg a téli hónapokban hull le, amikor a szél Sirenar és a Riegoy-öböl felől fúj. Nyáron gyakoribb a déli szél vagy a hosszan tartó szélcsend. A középhőmérséklet télen 5-15°C, nyáron 22-30°C.

Ekbir-sivatag

Ynev legszárazabb vidéke ez, tipikus térítői sivatag, ahol évekig, néhol évtizedekig egy csepp eső sem hull. Itt szinte semmilyen növény nem él meg. A nappalok emésztően forróak (50-60°C), az éjszakák dermesztők (0°C körül). A szelek iránya változó, általában nyugati vagy déli-délkeleti.

Rualan és az Elátkozott Vidék

Ynev legnagyobb összefüggő esőerdő-övezete, amelyet északon fás szavanna szegélyez. Csak az év derekán van két-három olyan hónap, amikor kevesebb eső esik, máskülönben egyenletes (és az Egyenlítő felé haladva mind egyenletesebb) a csapadékeloszlás: szinte nem telik el nap kiadós zápor nélkül. A hőmérséklet sem igen ingadozik; nappal rendszerint 26-32°C között van, de éjjel sem csökken 20°C alá.

Az Elátkozott Vidék helyi sajátosságai ezt persze alaposan átalakítják: a managócok közelében abnormális időjárási folyamatok zajlanak: folyamatos viharok, forgószelek, villámlások veszélyeztetik az élőket.

Taba el-Ibara

Az egyenlítői területeken nem érezhetők évszakos változások. A régió java részét

elfoglalja a Taba el-Ibara, melyen valamikor nedves egyenlítői klíma uralkodott. Kevesen tudják, hogy az amundok nemcsak föld-, de légelementálokkal is paktumot kötöttek, és segítségükkel olvastak átkot az elfek erdejére. Ennek lényege, hogy a terület fölött, a felszín egyenetlenségeit követve egy fátyolszerű képződményt hoztak létre, amely megátolja a nap hevétől felmelegedett levegő föláramlását. Így az a benne lévő párákat nem tudja leadni – sőt, pára sincs benne, mivel annak utánpótlását a fátyol alatt rekedt levegő oldalirányú kiáramlása gátolja meg. Az Ibarából tehát mindig kifelé fúj a szél. (A kiáramlás pótlására valószínűleg a fátyolon át lassanként lesüllyedő levegő szolgál.)

Az amund burok nem látható, és szinte semmilyen más fizikai hatása nincsen, ám ez is elégnék bizonyult ahhoz, hogy e szárazságedvelő lények számára ideálissá tegye az éghajlatot. Ha néhol mégis felszakadozik, ott viharos gyorsasággal indul meg a levegő emelkedése, amiből hatalmas zivatarok és jégesők jönnek létre, nemegyszer gyilkos erejű forgószelek kíséretében. A hírhedt Szárazvihar is ilyen képződmény, a lehulló csapadék azonban a fátyol magasságában, a hideg és meleg légrétegek határán rendszerint elpárolog.

Ezen a vidéken szinte nincsen csapadék, a növényzet és az állatvilág egyaránt a ritka viharoknak köszönhető időszakos vízfolyásokra van utalva. E vádikban ilyenkor hatalmas víztömegek hömpölyöghetnek, de vizüket órák alatt beissza a szomjas föld.

Az Ibarában nincsenek évszakok: a sivatag levegője nappal akár 40-50 °C-a is felmelegedhet, míg éjjel erősen lehül, akár 0-5 °C-ig is, sőt a fagy sem számít ritkaságnak.

El Quisarma és Sheralan

A Sheral 12 000 méteres magasságával kettéosztja a földréz légköri rendszerét: Észak- és Dél-Ynev

között csak a környező tengereken át cserélődik a levegő.

A hegység őserdő borította déli lejtőire bőséges csapadék hull, mivel az Ibara fátylát elhagyó levegő itt hirtelen emelkedik föl a hegyoldalakon, és kicsapódik belőle a közbülső szavannás sávon gyűjtött pára. Így a leggyakoribb szél dél felől fúj, északról, a hegygerincek felől szinte soha. Felfelé haladva gyorsan csökken a hőmérséklet, a fahatár kb. 3500-4000 m, a hóhatár 5-6000 m-en van.

A Kie-Lyron-vidék és a Hat Város

A folyam menti területeket északon dzsungel, délebbre szavanna borítja. A jellemző szélirány keleti-északkeleti, a tenger mellett északi. Nyaranta előfordul, hogy az esőt hozó monszun egészen idáig elhatol az óceántól, ilyenkor keleti szelek hoznak csendes, hosszan tartó esőket. A Hat Városban a téli időszak száraz, míg a nyár valamivel csapadékosabb, ám hirtelen lehülések tarkítják. A hőmérséklet amúgy egész évben közel állandó: nappal 22-30 °C, éjjel 15-22 °C.

A Kereskedő Hercegségek

A régiót eredetileg félsivatagba hajló mezőség borította – csak a hegyek jutottak több csapadékhoz –, ám az Ibara pusztulása szó szerint felvirágoztatta. Az amund fátyol alól kiszabaduló légtömegek nedvességet gyűjtenek magukba, és télen-nyáron bőséges csapadékkal árasztják el a hegyvidéket. Ha nem is ilyen bőségesen, de az esőből kijut a szavannáknak is. Az északnak tartó folyók tehát télen, míg a délre tartók nyáron áradnak. Vannak olyan területei a Hercegségeknek, amelyek szerencsés fekvésük folytán egész évben kapnak csapadékot, mint például Kharian felföldje, míg Ghedorin északi része, a Porhercegség szinte sosem jut esőhöz.

A tengerparton a tél száraz és enyhe, a szél nyugat-délnyugati irányú. Nappal 10-22 °C, éjjel 8-12 °C van, a fagy szinte ismeretlen. A keleti szelek uralta nyár nedves és meleg, ilyenkor 22-30 °C-ra emelkedik a hőmérséklet.

Az északi lejtőkön a tél nagyon esős, a nyár valamivel kevésbé. A hegyek lábainál a hőmérséklet állandóan 20-30 °C között van nappal, bár éjjel sem hül 15-22 °C alá. A szél rendszerint északi, de

áramlása nyáron gyengébb, amikor is a Gályák tengerének telente száraz partvidékét eléri a keleti monszun viharai. Ezek a gerinceken átbukva-leereszkedve fújnak végig Al Avdal és Al Mugaffe szavannáin. A helyiek jukha néven ismerik ezeket a száraz, fejfájdító szeleket.

A Gyűrű-hegység és Krán

A Darym-puszta szelei zavartak: hol északiak, hol déliek, de esőt ritkán hoznak. Ide már nem jut a monszun esőiből, nyugatról pedig magas hegyek határolják ezt a kiaszott pusztaságot. Hasonlóan kopárak a Gyűrű-hegység keleti lejtői is, amelyek vízforrások nélküli, tüskés növényekkel és kőgörgetegekkel borított sáncot alkotnak a Sötét Birodalom határán.

A kráni viszonyokat inkább a Nyugati-óceán közelsége határozza meg. A nyugati-délnyugati szelek révén az éghajlat délen óceáni: nyáron hűvös (15-22 °C), télen enyhe (0-5 °C), ám mindig csapadékos; északabbra mediterrán: nyáron meleg és száraz (22-30 °C), télen langyos és esős (10-15 °C). Errefelé nyaranta gyakran borítja partmenti köd a tengert. Továbbhaladva keskeny sivatagi övezet következik, amelyet a Godorai-tengerre néző trópusi sáv követ. Itt már egyáltalán nem vehetők ki évszakok.

Belső-Krán zárt, szélsőséges éghajlatú medence, ahol csupán a magasabb hegycsúcsok és a délnyugatra néző, nyitottabb vidékek részesülnek az esőkből. Itt él az emberfajú lakosság döntő többsége.

Elfendel és Yllinor

A Nyugati-óceán fölött kavargó légörvények egész évben csapadékosá teszik a lasmosi partvidék éghajlatát. Nyaranta hűvös nyugati szelek fújnak, a középhőmérséklet ekkor is csak 12-18 °C. Télen hol a Déli Jégmezők és a sarki tenger hatása az erősebb – ilyenkor metsző déli szelek hoznak száraz, akár -20-30 °C-os hideget a Santriol gyűrűjébe –, hol az óceáné, ahonnan nehéz hófelhők érkeznek. Ezeket a fagypontra körüli hőmérsékleten leggyakrabban havas esővel kísért enyhülés és olvadás követi. Így is előfordul, hogy az yllinori alföldön tavasz derekáig járhatatlanok az utak a lábnyi magasra feltornyozódott hótól, főleg, ha abból a viharos szél torlaszokat épít.

A Vadvidék

E pusztaságok nyári felmelegedése és téli lehülése áll a déli kontinensfél légköri rendszerének középpontjában. A nyár közeledtével a szárazföld hamarabb fölmelegszik, mint a környező tengerek; a felszálló levegő helyére pedig paradus tengeri szél áramlik. Télen éppen fordított irányban játszódik le mindez, mivel a tenger víztömege sokkal jobban őrzi a hőt. Ekkor hideg és száraz légáramlatok indulnak meg a tenger felé. Bár e puszták hatalmas kiterjedésük miatt alig-alig tárgyalhatók egy alcím alatt, a szélsőségesen kontinentális éghajlathoz vezető folyamat mindenhol meghatározó jelentőségű.

A Namani-alföldre és Shadon határvidékére már [május-júniusban] megérkezik az északkeleti széllel kísért, bőséges eső, míg a belső pusztaságokra csak bő hónappal később, erejük javát elvesztve érnek el a monszunszelek. A nyár derűs és meleg errefelé (18-24 °C), a tél viszont fogcsikorgatóan kemény. Ilyenkor a monszun kihűlt szárazföldi magja és a Déli- sarkvidék körül fújó nyugati szél egymást erősítik, és akár -40-30 °C-os, déli-délnyugati áramlás jön létre. A téli csapadék kevés; vastag hóréteg csak az Yllinorhoz közel eső pusztán halmozódik föl, ahol nedves óceáni szelek táplálják.

A Déli Jégmezők

Satralison nincsenek földi értelemben vett sarki jégsapkák, mivel az arktikus területek tengerre esnek, ahol a melegebb tengerekkel akadálytalan a hőcsere (nem úgy, mint a mi földrészekkel körülvett Jeges-tengerünk, vagy az Antarktisz esetében). Az óceán partvidékén kiegyenlítettebb a klíma, mint beljebb – a sztyeppéken telente sokkal hidegebb van, mint a jóval délebbre fekvő parti területeken.

Egyetlen kivétel létezik ez alól: a Déli-határhegység vonulatával elzárt, dél felé lejtő fennsík, ahol vastag jégtakaró halmozódott föl. Ez ma is évről évre növekszik, mivel a telente leeső – amúgy nem túl nagy mennyiségű – hó nem képes a kurta sarki nyárban elolvadni. A vidék magasabb hegyeit a korok hajnala óta hó fedte, de összefüggő jégpáncéllá csak az elmúlt

pár ezer évben hízott. Úgy tűnik, a Démonikus Óbirodalom, esetleg kráni ellenfelek tevékenységének mellékhatásaként esett annyit a hőmérséklet, hogy a lehullott hó tartósan megmaradjon. A birodalom bukása után a fennsíkon rohamosan romlottak a létfeltételek, míg végül teljesen lakhatatlanná vált, és eljegesedett; megmaradt tárgyi emlékeit elfedte a jég.

A Jégmezőkön télen-nyáron egyenletes a csapadék mennyisége, ami szinte kizárólag hó. Ezt a déli-délnyugati szelek szállítják, melyek szinte mindig viharos erővel fújnak a fehér pusztaság fölött. Ettől a „csak” -25- -30 °C-os hideg még metszőbbnek érződik. Ritkán ugyan, de megesik, hogy a nyári monszun képes idáig elhatolni, ilyenkor északi szél kíséretében havas eső vagy eső is előfordul.

A Dorlan völgye és a Pajzsállamok

A pyarroni állam bölcsője messze esik minden tengertől, ami éghajlatára is erősen rányomja bélyegét. A nyári monszun legyengülve ugyan, de eléri a Dorlan torkolatvidékét, és esőt hoz a Larmaron vagy a Perdenion keleti lankáira. Ilyenkor a szél keleti-északkeleti, néha egyenesen északi, a hőmérséklet Ternan környékén 22-27 °C, Ó-Pyarronban 18-22 °C. Télen délre fordul a szél, és fogcsikorgató hideg teríti be a völgy déli felét: Ó-Pyarronban -8-0 °C körüli a leghidegebb hónap középhőmérséklete. Ezzel együtt ritkán esik meg, hogy a tenger melléken fagyjon; ott a hőmérséklet ilyenkor is 5-15 °C között mozog.

A tél szárazságán és zordságán az enyhe nyugati szelek enyhítenek valamelyest, amelyek Syburr fölött esőket és enyhülést hozva törnek be a medencébe. A pajzsállam éghajlata így átmenetet képez az yllinori partvidék és a Dorlan-völgy között.

A Dorlan folyam évente kétszer árad: a kora tavaszi kis árat elsősorban Syburr és a Santriol havának olvadása, míg a nyár derekán tetőző nagy árat a völgyben, a

Larmaronban és a Perdenionban hulló eső táplálja. Az árhullám a Lar-Dor tótól a torkolatig mintegy hat hét alatt vonul le. Ez a ciklus a Káoszkorban a mainál sokkal rendszertelenebb volt, így a földműveléshez a vizet el kellett tározni. Ez hívta életre Antoh mint életadó folyamistennő kultuszát, valamint a pyarroni öntözőrendszerek és csatornák hálózatát. E munka egyik legnagyobb beavatkozása a természetes víztározóként működő Lar-Dor szabályozása volt a P.sz. III. évezred folyamán.

Predoc és Edorl, a déli part

A Gályák tengerének déli partvidékét az északihoz hasonló, ám annál valamivel hűvösebb éghajlat jellemzi. Itt a hideg téli szelek hatása is erőteljesebb, noha a fagy és a havazás így sem hétköznapi jelenség. Nyaranta 22-27 °C, telente 5-12 °C van.

Gorvik

A ranagolita Szentföld éghajlata szinte teljesen a Keleti-óceán monszunától függ. A déli féltéke kora nyarán menetrendszerűen érkező esőzések nyugat felé vonulnak a Gályák tengere mentén. Egyenletes északkeleti szél kíséri őket, amelyet éppúgy kihasználnak a tenger hosszában hajózók, mint a télidőben fújó ellenirányú (nyugati-délnyugati) szeleket.

Az égi áldásból a keleti tartományoknak jut a legtöbb – igaz, csapadékból télen sem látnak hiányt arrafelé. Az óceán fölött elhelyezkedő légörvények télen északabbra tolódnak, de Abradót és az Imbre-Dinát így is szinte állandó esőzések érik. Az Imbre-Dinán a hőmérséklet szinte egész évben állandó, 26-34 °C, ám nyaranta sokkal kiszámíthatatlanabb az időjárás. A jellemzően keleti, északkeleti szelek ilyenkor fölerősödnek, és gyakran pusztító hurrikánokkal törnek a szárazföldre. Ez a hajózást igen veszedelmessé teszi errefelé.

Kis-Gorvikra már alacsonyabb hőmérsékletek a jellemzőek. Itt a különbség is nagyobb a nyári, 25-28 °C hőmérséklettel kísért esős, és a valamivel szárazabb és hűvösebb (8-15 °C) téli időszak között. Telente változó, hogy észak-északkeleti esőhöz, vagy száraz hűvösséggel járó délnyugati szelek fújnak-e. A fagy azonban szinte ismeretlen fogalom az egész országban, a Manta am Gorvik csúcsait leszámítva.

A Gorviki-félsziget belső részein, Aquilona és Warvik földjén télen erősebb az Ibara felől fújó khassir hatása, mint a tengeri szeleké. Utóbbiak csak a nyári monszun idején törnek be a hegyvonulatokkal szabdaltságra. Így Warvik nagy része száraz pusztaság, de Aquilona völgyeiben is a hegyekből lefutó vizekre hagyatkoznak. Warvikban a száraz (téli) évszak valamivel melegebb, mint az esős: az esők idején 25-35 °C-ról 25 °C-ra hűl a levegő.

Shadon

A Hétagú birodalmában északi szomszédjához hasonlóan a monszun határozza meg az évszakok rendjét. Ellánia tengerpartja egész évben enyhe és kellemes éghajlatot élvezhet: a tengerről betörő nyáreleji szél itt is megsokszorozza a csapadék mennyiségét, míg télen határozottan kevesebb az eső. A középhőmérséklet 22-27 °C és 5-10 °C között ingadozik.

A szelek az egész országban hasonló irányúak, bár intenzitásuk eltérő. A hegyvonulatok keleti lejtői

sokkal több csapadékot kapnak, de igazán száraz területet Shadonban sehol sem találni. A Rón-alföldön nyaranta 20-25 °C, telente -3-+2 °C az átlaghőmérséklet, míg Therrosában ennél 5-8 fokkal hűvösebb. A Godoni-felföldön még ennyi sincs: nedves és hűvös nyári, valamint némiképp szárazabb, ám igen hideg téli szelek váltakoznak.

2006.09.23.

Szerző: Domoly

Forrás: LFG.hu Fóruma

Szerkesztette: Magyar Gergely